

Нескінченна історія

КУПИТИ

Про книгу

«Нескінченна історія» Міхаеля Енде стала «золотою класикою» дитячої літератури, була перевидана багатьма мовами й успішно екранізована. Це книга про книгу, яка так полонить увагу звичайного хлопчика Бастіана, що він потрапляє в іншу реальність, у чарівну країну Фантазію, щоб вплинути на хід подій і порятувати Дитинну Царівну.

Антикварні видання
Власник — Карл Конрад Кореандер

Так було написано на скляних дверях невеличкої букіністичної крамнички, але цей напис виглядав так, ясна річ, тільки якщо дивитися зсередини темнуватого приміщення крізь віконну шибку назовні, на вулицю.

Надворі був сірий холодний листопадовий день, дощ періщив як із відра. Краплі стікали склом донизу, перебігаючи через літери з вигадливими завитками. Усе, що можна було розгледіти крізь цю шибку, — стіна, ціла у дощових патьоках, на протилежному боці вулиці.

Зненацька двері розчахнулися — та так рвучко, що невеличке гроно мосяжних дзвіночків над ними стривожено забаламкало і добру часину не могло вгамуватися.

Зчинив оцей гармидер невисокий опецькуватий хлопчина років десяти-одинадцяти. Темно-брунатне волосся мокро звисало йому на обличчя, плащ наскрізь промок, з нього скрапувала вода, на ремінці через плече теліпався шкільний ранець. Хлопець був трохи блідий і захеканий, та, ніби на противагу недавньому поспіху, тепер застиг як укопаний, зупинившись у відчинених дверях.

Хлопчина побачив перед собою довге вузьке приміщення. Глибша його частина губилася десь у сутіні.

Попід стінами стояли стелажі, вони сягали аж до стелі, згори донизу вщерть напхані книжками найрізноманітніших форм і розмірів. На підлозі громадилися стоси велетенських фоліантів, на декотрих столиках височіли гори менших, оправлених у шкіру книжечок, що золотаво виблискували обрізами. Із-за книжкової загати, що здійснювалася на протилежному кінці приміщення і була заввишки з дорослу людину, ледве мріло слабке світло лампи. У цьому світлі раз по раз зринали угору кільця диму; вони розпливалися, а тоді зникали в темряві під стелею. Це нагадувало спосіб, в який індіанці посилають з гори на гору новини. Вочевидь, там хтось сидів. І дійсно, хлопець почув, як чийсь голос з-за тієї стіни книжок доволі непривітно мовив:

— Або дивіться собі знадвору, або тут, тільки зачиняйте двері. Протяг.

Хлопець послухався і тихенько причинив двері. А тоді наблизився до стіни книжок і обережно зазирнув за неї. Там, у високому фотелі з потертої шкіри, з бильцями, що нагадували бакенбарди, сидів огрядний, присадкуватий чоловічок. Одягнений він був у пожмаканий чорний костюм, який виглядав доволі поношеним і якимось дуже запилюженим. Квітчаста камізелька не давала його череву остаточно розповзтися. Чоловічок був голомозий, тільки над вухами стирчало клоччя сивого волосся. Лице його було багряне і нагадувало морду кусючого бульдога. На носі-картоплині сиділи невеличкі окуляри в золотій оправі. Крім того, чоловік кутив вигнуту люльку; вона звисала йому з кутика вуст, відтягуючи їх донизу так, що він здавався косоротим. На колінах він тримав грубезну книжку, яку оце власне читав. Згортаючи її, чоловічок устроїв товстий вказівний палець лівої руки поміж сторінки — замість закладки, так би мовити.

Правою рукою він зняв окуляри — і заходився свердлити поглядом опецькуватого хлопчину, який стояв перед ним. З пальта хлопчини скрапувала дощова вода.

Очиці чоловічка звузилися і стали як щілини, і від цього враження кусючості ще посилювалося. Він пробурчав:

— Ох ти ж, небораче!

А тоді знову розгорнув книжку і став собі читати далі.

Хлопець ніяк не міг второпати, що йому робити, а тому просто стояв і дивився на чудернацького чоловічка широко розплющеними очима.

Нарешті той знову згорнув книжку (як і до того, заклавши пальця між сторінки) і сказав украй неприємним голосом:

— Послухай-но, хлопче, я не терплю дітей. Нині, правда, така мода, що весь світ довкола вас скаче, — але тільки не я! Я не маю прихильності до дітей ані на гріш. Для мене діти — не більше ніж верескливі вередуни, мучії, які псують усе, що лиш угледять, які обшмульгують книжки мармеладом, рвуть сторінки й анітрохи не переймаються тим, що дорослі, можливо, також мають свої потреби і гризоти. Це я кажу тобі лише для

того, аби ти знав, із ким маєш справу. До того ж у мене нема книжок для дітей, а інших я тобі продавати навіть не збираюся. Сподіваюся, ми порозумілися?!

Усе це чоловічок проговорив, не виймаючи з рота люльки.

А тоді знову розгорнув книжку і читав далі.

Хлопча мовчки кивнув — і вже збирався йти геть, але нараз йому здалося, що не слід годитися з цією промовою аж так беззаперечно, без жодного слова, а тому ще раз обернувся і тихо проказав:

— Але ж не всі.

Чоловічок повільно підвів погляд від книжки і знову зняв окуляри.

— Як, ти ще тут? Підкажи, що я повинен зробити, аби позбутися врешті-решт когось такого, як ти, га? Що ти там збирався сказати такого важливого?

— Важливого — нічого, — відповів хлопець іще тихіше. — А тільки знайте: не всі діти такі, як ви кажете.

— Ах, он воно як! — Чоловічок з робленим подивом звів брови. — Ну, тоді ти, мабуть, і є тим великим винятком, чи не так?

Опецькуватий хлопчак не знайшовся, що відповісти.

Він тільки ледь знизав плечима — і знову намірився був іти.

— А манери? — почув він за собою буркотіння. - Манер у тебе ні на шеляг, інакше ти принаймні назвався би.

— Я називаюся Бастіян, — сказав хлопець. — Бастіян Бальтазар Букс.

— Доволі-таки химерне ім'я, — забуркотів чоловічок, — із цим потрійним «Б». Що ж, у цьому ти не ви-нен, бо ж не ти давав собі ім'я. А я називаюся Карл Конрад Кореандер.

— А це — потрійне «К», — поважно мовив хлопець.

— Гм-м, — буркнув старий, — твоя правда.

Він пахнув люлькою, випустивши ще кілька хмарок.

— Утім, воно ніби й усе одно, як ми називаємося, адже так чи інакше, я сподіваюся, ми ніколи більше не зустрінемося.

КУПИТИ